

НА ВЕРЕТЕЙКАХ КОЛИСЬ ВИРУВАЛО ЖИТТЯ

◆ СЬОГОДЕННЯ

Хутір Веретейки якраз на півдорозі між Серниками та Соломиром. Нині тут зо п'ять жилих хат. Й не всім подорожуючим в тямки, що раніше життя тут кипіло, повнилось дитячим сміхом і молодіжними вечорницями, а в п'ятдесятих роках минулого століття в дідівській хаті навчали школяриків початкової ланки.

Зізнатись чесно, я й гадки не мала, що ота добротна хатина над дорогою - то не початок Солимира, а хутір Веретейки. Й коли побачила, як у величезній калюжі, поруч огорожі, заповзято бовтає ногами дощову воду невеличке хлоп'я, а до нього поспішає моложава жінка, просто попросила зупинити редакційне авто. Вийшла з машини й з подивом відмітила, що за посадкою інших хат і не видно.

- То наш хутір Веретейки, - відповідає на мою цікавість господиня обійстя. - Колись тут у нас було дуже весело, дуже людно. Було багато молоді. А тепер більшість хат порожні. Отам, на початку, дід самотній живе. Тут, за посадкою, - ще пара одна сімейна, а там, геть далі, старий холостяк проживає. Й он, за моїм двором, хата моєї матері. Живуть тут двох з сестрою.

Люба Іванівна, а так звать мою нову знайому, - жіночка на диво комунікабельна. А ще - молода й гарна. Хуторянці всього лиш 48 років. Та вже має вона шестеро онуків. Живе пані Люба в хаті сама. Донька мешкає у Вичівці, старший син - на Соломирі, а наймолодший - в Пітері. Ото нещодавно привіз їй внука Толика потішитись, щоб було бабусі веселій.

хто заходить чи заїжджає. Хата в мене нова, ми її тільки у 1989 році побудували. Тоді, думали, село буде. А воно, он, як вийшло. Не знаю, чи й буду тут жити, чи прийдеться десь вибиратися. Бо вже за сто метрів од нас все бурштином змито і по один бік, і по інший. Воду вже пити ніяк, ліс знищили, повітря таким несвіжим стало, що й дихати важко. То, хто його знає, як все далі буде.

Хоч по своїй натурі Люба

Іванівна жінка заповзята й труднощів не боїться, та перспективи особливої для спокійного проживання на хуторі й не вбачає. А ще журиться, хоч журба теж не в її характері, що боязко циган. Минулого року обібрали на Соломирі й тут, на Веретейках, деякі хати. Тож грошей дома тепер не тримають, стараються вкладати в щось. Рада неочікуваному спілкуванню, жінка щиро припрохує до хати. А там заводить до кожної кімнати, щоб показати як мешкають хуторяни.

- Ми то гостей не очікували, - гомонить господиня, - але ось подивіться: оце в кухню нові меблі купили, а це в нас

ла з Польщі і вже він такою смакотою видавався! А ще, знаєте, де гроші заробляла? Вишивала наволочки, рушники і возила в Березне продавати. Там люди охоче наші вишивки купляли. А ще в Рівне скільки наволочок возила, бо городські люди вельми хотіли спати на вишитих подушках. А скільки в Пінськ від'їздила - возила туди цукор, олію. Білорусь у нас тут через 4 кілометри починається. А щоб ви знали, скільки по клюкву у городенське, то вже

так само Білорусь, виходила! Серед ночі вставала, до шести ранку й хліба напечу, а там - по клюкву. Набрала, здала, до хати дісталася, дітей погодувала, поправа все,

- Якби ж ви знали, як тут у нас колись було весело, - гомонить Люба Іванівна. – Кругом були колгоспні поля. На один рік сіялось жито, а на другий - лубен. У нас молоді стільки багато було. До школи в Серники ходили. Від нас туди три з половиною кілометри. Й до Соломира стільки ж. Я тепер молоко здавати до Соломира вожу велосипедом. Машина, що збирає молоко, мимо хати йде, але ще ж треба на жирність пробу здавати, то мушу в Соломир везти. Корову тримаю, бо з неї живу. Колись нас тут в стаді 35 корів було. То уявіть, які то Веретейки людні були. Я зроду в клубі не була. Бо ходити на чужі села далеко. Ми свої посиденьки тут по хатах влаштовували. Сьогодні в мене дівчата збираються, завтра в Наді, а там ще в когось. Хлопці до нас з Вичівки, з Серник приходили. А тепер – старі люди повмирали, молодь повиїжджала. Скучно. Але нам і нема коли сумувати. Бо ж корову тримаю. Шестеро свиней на продаж мала. Города до гектара садимо. Я отак гляну на дорогу – пуста. А як зайду за посадку, а там поля наші – то вже й весело на душі. Люблю спілкуватися з людьми. Але ж рідко

прихожка, то - зал. Все в нас просто і скромно. У людей євроремонти. Але ми їх боїмося робити. Бо ж, кажучи вам, що з тим бурштином може ще доведеться тут все і покинути. – Вона охоче показує свої покої, що зовсім не схожі на хутірські хорони. Бо ж є в хаті й підведена вода, й гарно вона умебльована, телевізор, інтернет. – Не склалось сімейне життя, - оповідує щиро моя співрозмовниця. – Мати мене в 15 років заміж віддала. Тоді ж ніхто не питав: любиш чи не любиш. Раз беруть заміж – треба йти. Вийшла, троє дітей народила і в 19 літ вже сама зосталася, подався од мене чоловік. Отак сама їх і вигодувала. Без роботи зроду не сиділа. П'ять років ланковою була в колгоспі. Сімнадцять років від'їздила на сезон. Була в Полтаві, Харкові. На теплицях вісім років була. Там людям їсти варила. А ще я двадцять разів до Польщі їздила. Треба ж було копійку заробляти. То везла туди тушонку, щітки для підлоги, горілку, а назад, не повірите, порожню пляшечку пластикову. Бо ж у нас тут таких тоді не було. Це ж привезу та комусь у подарунок наготую. Які часи тоді були! Чай гранульований вез-

хазяйство попорала і знов на ранок те саме. Отака весела всю дорогу житка в мене.

Вона розповідає про все з таким завзяттям, що в голову мимоволі приходять перефразовані з Некрасова рядки: «Є жінки у нас на хутірських поселеннях.» Бо й справді, здається, що Люба Іванівна з тих жінок, що й коня на ходу зупинить, і крізь вогонь пройде. Шкода, що доля не вділила сімейного щастя. На те вона теж з усміхом відповідає.

- Якби хотіла чоловіка знайти, то може і знайшла б. А так, я ж на курорт не їздила, в клуби не ходила, в ресторани чи бар теж. Як піду на Соломир по хліб, то в магазині хліб купую, а не на чоловіків заглядаю. А вже роки збігли. Внуками тішуся. Добре, як хто й з людей до хати зайде. Хоч зрідка. А так вийду на поле, як гляну – зразу весело-весело на душі стає. Тому й тішуся, тому й радію.

Як до особливої події Люба Іванівна стала готуватись до фотосесії. А потім, підхопивши Толика на плечі, жінка подалась хутірськими околицями до свого поля. Радість спілкування має продовжитись радістю від зустрічі з ним.

Галина ГАВРИЛОВИЧ